

Punkin aikakausi 1970-luvun lopussa ja 1980-luvun alussa jätti kyllä lähtemättömät jäljet. Oli toisaalta hienoa olla osa sitä liikehdintää, toisaalta aika oli kohdallani aikamoista sähläystä ja hulttiomaista menoa. Punkissa viehätti anarkistisuus, räävittömyys ja tietysti musiikki. Kaikki se, mikä oli uutta ja erilaista ahdasmielisessä Suomessa. Porukan kanssa liikkua oli hauskaa, kun mummot kauhistelivat jengin ulkonäköä. :) Olin tavallinen massan mukana menevä, Suosikkia lukeva koululainen, kun luokkakaverini Santtu Luoto ryhtyi sivistämään minua musiikillisesti lainaten levyjään. Näin tutustuin mm. Pelle Miljoonan ja Eppujen ensimmäisiin levyihin heti kun ne oli julkaistu. Jossakin välissä kävimme myös pogoamassa Sehr Schnellen keikalla Balderin salissa joskus 1970-luvun lopussa, jolloin tutustuin lähemmin tähän mielenkiintoiseen tanssilajiin. :) Kouluaikoihin liittyy myös hauska muisto Tavastiasta ja Dead Kennedys -bändin limukeikasta. Menimme keikalle luokkakaverini kanssa ja Tavastian aulassa törmäsimme entiseen kemianopettajaamme Juhani Merimaahan. Merimaa kyseli "mitäs työtöt täällä tekee", ja me taas olimme ihan ihmeissämme, että mitäs ope täällä. Tuolloin Merimaa kertoi vain lakonisesti hymyillen, että olen täällä töissä nykyään. :) Ensin musiikki vei mennessään, sitten tuli pian Lepakon valtaus ja jossakin vaiheessa valtauksen jälkeen tutustuin punkkariporukkaan, jonka kanssa tulikin sitten vietettyä aikaa muutama vuosi. Lepakon valtauksen en osallistunut. Juttu meni kohdallani niin, että olin Kaivopuistossa ilmaiskonsertissa, kun kuulin että Lepakko on vallattu. Sen jälkeen lähdin katsomaan, mistä oikein on kysymys. Muistan sen hirvittävän hajun, joka rakennuksessa oli, ja nostan kyllä hattua kaikille niille, jotka osallistuivat rakennuksen kunnostamiseen. Jengi suoraan sanottuna lapioidi paskaa sieltä Lepakon uumenista ulos. Talon kunnostamisen jälkeen hengailimme porukalla Lepakossa paljon ja siellähän järjestettiin myös kaikenlaisia keikkoja Sleepy Sleeperista Pelle Miljoonaan. Kirjakahvila Uuden ylioppilastalon toisessa kerroksessa oli myös merkittävä paikka vaihtoehtuunorison kohtaamiseen. Kahvilaa pitivät ymmärtääkseni yliopiston opiskelijat, joukossaan muun muassa Anni Ylitalo (myöhemmin Rosa Liksom). Kirjakahvilassa hengailin ensin koulukavereiden kanssa ja siellä tutustuin sitten punkkareihin, joiden porukkaan liityin. Hesari teki meistä jutun Kirjakahvila-aikoihin. Juttu julkaistiin Hesarin silloin uudessa lehdessä Kuukausiliitteessä - sen ensimmäisessä numerossa huhtikuussa 1983. Siinä haastateltiin muun muassa minua ja ystävääni Kikkaa. Lehdessä oli minusta koko sivun kuva, joka otettiin kotonani. Punkkariporukkaan tutustuttuani koulunkäynti jäi taka-alalle ja aika meni porukan kanssa pyöriessä. Porukassamme oli aikamoisia "räkäpäitä" ja saimmekin lempi- tai haukkumanimeksi Apuri-punkkarit. Apuri-nimi tuli porukassamme pyörivältä Esalta, jota kaikki kutsuivat Apuriksi. Porukassamme oli myös niitä, jotka myöhemmin perustivat Unicef-bändin. Jengin touhut olivat aikamoista sekoilua ja dokaaminen oli vahvasti kuvioissa. Yhtenä kokoontumispaikkana oli Lankkis, suojaista rinne Kampissa lankkuaidan takana, jossa oli myös vanha autiona oleva, muistaakseni kaupungin omistama talo. Sijainti oli aivan lähellä silloista Autotalon Alkoa, josta haettiin juomia. Rutiiniksemme muodostuivat myös lauantaiset päiväkävelyt, joka tarkoitti kokoontumista Kolmen sepän patsaalle joka lauantai muistaakseni klo 12. Siitä sitten jatkettiin matkaa milloin minnekin. Myöhemmin jengimme valtasi Lepakon lähellä, Länsiväylän kupeessa olevassa Morsiansaareissa olleen autiotalon (tuhoutui muistaakseni myöhemmin tulipalossa), josta tuli tukikohtamme. Kävin sieltä käsin jopa koulua yhden syksyn, kunnes koulunkäynti jäi kokonaan. Jossakin vaiheessa porukka lähti hajoamaan, joillekin tuli linnatuomioita ja jotkut vaan hävisivät muihin kuvioihin. Tässä vaiheessa aloin irtautua porukasta. Muistaakseni jotakin riitaakin oli, mutta kaikkea ei pysty enää muistamaan. Lopullisesti jengi hajosi, kun osa porukasta lähti Norjaan. Itse jatkoin matkaa "normaaliksi" kansalaiseksi ja lähdin työelämään. Punkkariajoista on päällimmäisenä jäänyt mieleeni vapaus ja rohkeus olla erilainen. Tuohon aikaan Suomi oli järkyttävän sulkeutunut ja ahdasmielinen, josta kertonee myös naurettava Sex Pistolsille asetettu maahantulokielto. Myös tietynlainen radikalismi on jäänyt asenteisiini pysyvästi. Vaikka ikää on jo mittarissa yli 50 ja tukka harmaantuu, katson edelleen maailmaa ja uusia juttua mielenkiinnolla, mielestäni kohtalaisen

ennakkoluulottomasti. :) Olen aina tykännyt valokuvaamisesta, joten onneksi minulla oli tuolloin surkea pokkarikamera, jolla näpsin kuvia. Ne ovat tosi tärkeitä muistoja noilta ajoilta. Lähetän muutaman kuvan juttuni liitteeksi.

-nainen, 1964, Helsinki, osa punk-liikettä + musan kuuntelija